

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 kwietnia 2026 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **K. S.**
wobec którego umorzono postępowanie o czyn z art. 77 § 2 k.k.s.
z powodu kasacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego
od wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z dnia 13 stycznia 2026 r., sygn. akt V Ka 869/25,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Sosnowcu
z dnia 18 sierpnia 2025 r., sygn. akt IX K 250/24,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Sosnowcu wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2025 r., sygn. akt IX K 250/24, uznał oskarżonego K. S. za winnego tego, że w okresie od 20 lipca 2022 r. do 20 stycznia 2023 r. w S.1., pełniąc funkcję prokurenta samoistnego spółki N., zajmując się na podstawie przepisu prawa oraz faktycznie sprawami

gospodarczymi, a w szczególności sprawami finansowymi tej osoby prawnej, nie wpłacał w terminie na konto Urzędu Skarbowego w S. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych w miesiącach od czerwca do grudnia 2022 r. w łącznej wysokości 352.305,75 zł, co zakwalifikowano jako przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Za czyn ten Sąd pierwszej instancji na mocy art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 160 zł, określając jednocześnie na podstawie art. 24 § 1 k.k.s. odpowiedzialność posiłkową spółki N.. w upadłości oraz zobowiązując ten podmiot do zwrotu uzyskanej korzyści majątkowej.

Wyrok powyższy został zaskarżony w całości na korzyść oskarżonego przez jego obrońcę. Po rozpoznaniu wniesionej apelacji, Sąd Okręgowy w Sosnowcu wyrokiem z dnia 13 stycznia 2026 r., sygn. akt V Ka 869/25, zmienił zaskarżone orzeczenie Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 1 § 2 k.k.s. umorzył postępowanie karne skarbowe wobec K. S., uznając, iż stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu był znikomy.

Od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kasację na niekorzyść skazanego wniósł oskarżyciel publiczny - Naczelnik Urzędu Skarbowego w K.. Skarżący zaskarżył wyrok w całości, zarzucając: *rażącą obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 414 § 1 k.p.k., polegającą na uchyleniu wyroku sądu I instancji i umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonego K. S. (S.1.) o zarzucony mu czyn popełniony w dniach od 20 lipca 2022 roku do 20 stycznia 2023 roku w S., pełniąc funkcję prokurenta w N. S. A. w upadłości z siedzibą w S. przy ul. [...], zajmując się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi ww. spółki, polegający na niewpłacaniu w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek Urzędu Skarbowego, zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych za czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2022 roku w łącznej wysokości 352.305,75 zł, co stanowi naruszenie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 §*

2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. , a tym samym poprzez błędne uznanie przez Sąd Okręgowy, że społeczna szkodliwość czynu zarzucana oskarżonemu jest znikoma.”

Oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Sosnowcu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza treści wywiedzionego środka zaskarżenia prowadzi do jednoznacznego wniosku, że mimo nominalnego postawienia zarzutu rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, oskarżyciel publiczny w istocie kwestionuje ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Nie zgadzając się z uznaniem owego stopnia za znikomy, co otworzyło drogę do podjęcia decyzji o umorzeniu postępowania karnego skarbowego, skarżący dąży w rzeczywistości do uczynienia z Sądu Najwyższego trzeciej merytorycznej instancji odwoławczej. W uzasadnieniu skargi oskarżyciel przedstawia wyłącznie własną ocenę okoliczności sprawy i subiektywny pogląd na stopień społecznej szkodliwości czynu, co pozostaje w sprzeczności z funkcją postępowania kasacyjnego, nakierowanego na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego w perspektywie rażącego naruszenia przepisów procedury lub prawa materialnego, które ten sąd stosował w sprawie, a nie na ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy. Skarżący bowiem wadliwości zaskarżonego postanowienia upatruje w uznaniu przez Sąd drugiej instancji, że czyn oskarżonego charakteryzował się znikomym stopniem społecznej szkodliwości, przeciwstawiając temu stanowisku argumenty dotyczące wysokości uszczuplonej należności publicznoprawnej, czasu trwania zaniechania oraz postaci zamiaru bezpośredniego.

Zarzut postawiony w petitum kasacji jest wadliwy zatem dwojako. Z jednej strony oskarżyciel publiczny zarzuca naruszenie przepisów o charakterze procesowym, podczas gdy przepisy te nie były podstawą merytoryczną decyzji sądu odwoławczego o znikomości społecznej szkodliwości czynu. Z drugiej strony, forsując własną ocenę prawnokarną, oskarżyciel próbuje w sposób niedopuszczalny kwestionować de facto ustalenia faktyczne i ich ocenę przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd odwoławczy umarzając postępowanie wskazał, że stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu należało ocenić jako znikomy. W ocenie Sądu drugiej instancji, Sąd meriti pominął kluczowe uwarunkowania faktyczne i ekonomiczne, w jakich funkcjonował podmiot. Od maja 2022 r. rachunki bankowe spółki podlegały cyklicznym zajęciom w toku egzekucji komorniczej, co w sposób istotny ograniczało możliwość swobodnego dysponowania środkami finansowymi. Podejmowane przez oskarżonego działania polegające na występowaniu do organu egzekucyjnego o zezwolenie na wypłatę środków na wynagrodzenia, jak również fakt, że pracownicy otrzymywali należności w wartościach netto, co zdaniem Sądu jednoznacznie determinowało ocenę motywacji oskarżonego. Ten podjął się zarządzania sprawami spółki w sytuacji przymusowej, wywołanej zawieszeniem prezesa zarządu, celem umożliwienia podmiotowi dalszego funkcjonowania i ochrony miejsc pracy, za której kondycję finansową nie ponosił osobistej odpowiedzialności.

Argumenty podniesione przez oskarżyciela publicznego nie mogły zatem skutecznie zakwestionować prawidłowości rozstrzygnięcia drugoinstancyjnego, a zwłaszcza przekonać o rażącym naruszeniu przepisów procedury na tym etapie.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]